

Zaak C-345/24

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

10 mei 2024

Verwijzende rechter:

Consiglio di Stato (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

9 mei 2024

Verzoekende partij:

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM)

Verwerende partijen:

BRT SpA

Federazione Italiana Trasportatori (FEDIT)

Associazione Italiana dei Corrieri Aerei Internazionali (AICAI)

DHL Express (Italy) Srl

TNT Global Express Srl

Fedex Express Italy Srl

United Parcel Service Italia Srl

Amazon Italia Transport Srl

Amazon Italia Logistica Srl

Amazon EU Sàrl

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Hoger beroep bij de Consiglio di Stato tegen het vonnis van de Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (bestuursrechter in eerste aanleg Latium, Italië; hierna „TAR Lazio”) waarbij op beroep van de vervoersondernemingen die verweersters in dit geding zijn, besluit nr. 94/22/CONS van de Autorità per le Garanzie della Comunicazione (toezichthouder voor de communicatiesector; hierna: „AGCOM”) nietig is verklaard. Bij dit besluit waren een aantal informatievereisten in de markt voor pakketbezorgdiensten ingevoerd.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Verzoek om uitlegging van richtlijn 97/67/EG en verordening (EU) 2018/644 om te verduidelijken of zij ook van toepassing zijn op aanbieders van niet-grensoverschrijdende bezorgdiensten. Vraag over mogelijke onverenigbaarheid met het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 14, 114 en 169 VWEU. Vraag over „impliciete bevoegdheden” als rechtsgrond voor het in casu aan de orde zijnde handelen van de nationale regelgevende instantie en vraag over de grenzen die het Unierecht stelt aan de bevoegdheid van nationale regelgevende instanties om informatievereisten op te leggen.

Prejudiciële vragen

- 1) Is verordening (EU) 2018/644 van het Europees Parlement en de Raad van 18 april 2018 betreffende grensoverschrijdende pakketbezorgdiensten, wat het verzamelen van informatie betreft, als zodanig uitsluitend van toepassing op aanbieders van grensoverschrijdende pakketbezorgdiensten of, in het algemeen, op alle aanbieders van pakketbezorgdiensten, behoudens specifieke uitsluitingen met betrekking tot afzonderlijke bepalingen?
- 2) Indien het antwoord op vraag 1) luidt dat die verordening alleen van toepassing is op aanbieders van grensoverschrijdende pakketbezorgdiensten, kan richtlijn 97/67/EG, of kunnen de zogeheten impliciete bevoegdheden dan dienen als rechtsgrond op basis waarvan de nationale regelgevende instanties toch in het algemeen informatievereisten kunnen opleggen aan aanbieders van niet-grensoverschrijdende bezorgdiensten?
- 3) Indien het antwoord op vraag 2) ontkennend luidt, moet het feit dat verordening (EU) 2018/644 van het Europees Parlement en de Raad van 18 april 2018 niet van toepassing is op aanbieders van niet-grensoverschrijdende bezorgdiensten als redelijk, niet-discriminerend en in overeenstemming met de artikelen 14, 114 en 169 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie worden beschouwd?
- 4) In hoeverre kan de nationale regelgevende instantie (ook vanuit het oogpunt van de noodzakelijkheid en evenredigheid) informatievereisten opleggen aan

aanbieders van pakketbezorgdiensten en, in het bijzonder, is het mogelijk om aan alle aanbieders zonder onderscheid informatievereisten op te leggen met betrekking tot:

- (i) de voorwaarden die gelden voor de verschillende soorten klanten;
- (ii) de overeenkomsten die de betrekkingen regelen tussen de afzonderlijke onderneming die de pakketbezorgdienst verricht en de ondernemingen die op verschillende wijzen, afhankelijk van de specifieke kenmerken van de sector, betrokken zijn bij de verrichting van deze dienst;
- (iii) de economische voorwaarden en de rechtsbescherming van de werknemers die in verschillende functies bij de verrichting van de dienst worden ingezet?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Richtlijn 97/67/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst, zoals gewijzigd bij richtlijn 2008/6/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 februari 2008, met name artikel 22 bis

Richtlijn 2008/6/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 februari 2008 tot wijziging van richtlijn 97/67/EG wat betreft de volledige voltooiing van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap, met name overweging 51

Verordening (EU) 2018/644 van het Europees Parlement en de Raad van 18 april 2018 betreffende grensoverschrijdende pakketbezorgdiensten, en met name artikel lid 4

Uitvoeringsverordening (EU) 2018/1263 van de Commissie van 20 september 2018 tot vaststelling van de formulieren voor de indiening van informatie door aanbieders van pakketbezorgdiensten overeenkomstig Verordening (EU) 2018/644 van het Europees Parlement en de Raad

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Decreto legislativo n. 261 - Attuazione della direttiva 97/67/CE concernente regole comuni per lo sviluppo del mercato interno dei servizi postali comunitari e per il miglioramento della qualità del servizio (wetsbesluit nr. 261 - Uitvoering van richtlijn 97/67/EG betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst) van 22 juli 1999 (hierna: „wetsbesluit nr. 261/1999”), met name de artikelen 2 en 14 bis

Besluit nr. 94/22/CONS van de AGCOM van 31 maart 2022 houdende „Reglementaire verplichtingen in de markt voor pakketbezorgdiensten”, met name de artikelen 1 en 2

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Na een complex en langdurig proces, waarin er meerdere besluiten zijn vastgesteld betreffende analyses en openbare raadplegingen met betrekking tot de markt voor pakketbezorgdiensten, heeft de AGCOM besluit nr. 94/22/CONS van 31 maart 2022 houdende „Reglementaire verplichtingen in de markt voor pakketbezorgdiensten” vastgesteld. Daarbij zijn enkele „symmetrische” informatievereisten ingevoerd, die dus gelden voor alle exploitanten van een bepaalde omvang die actief zijn op de markt voor pakketbezorgdiensten, alsmede „asymmetrische” informatievereisten, die alleen aan Amazon zijn opgelegd.
- 2 De symmetrische informatievereisten zijn bedoeld om het toezicht op de betrokken markt te verscherpen vanwege het gebrek aan transparantie dat daarin is vastgesteld. In het bijzonder gaat het om vereisten die zijn opgelegd aan alle entiteiten die bevoegd zijn tot het aanbieden van diensten voor de bezorging van postpakketten aan het publiek waarbij voor postactiviteiten ten minste 50 werknemers werkzaam zijn, en die met betrekking tot activiteiten die vallen onder postdiensten zoals gedefinieerd in artikel 1, lid 2, onder a), van wetsbesluit nr. 261/1999, gedurende ten minste drie opeenvolgende jaren een jaarlijkse omzet meer dan 10 miljoen euro hebben behaald.

Deze symmetrische informatievereisten betreffen: informatie over de economische voorwaarden van de aan het publiek aangeboden diensten; de economische referentievoorwaarden (gemiddelde prijzen) voor bepaalde groepen zakelijke klanten die worden vastgesteld op basis van de jaarlijkse omzet; de geldende overeenkomsten waarin de zakelijke betrekkingen zijn geregeld met de bedrijven in de sector waarmee zij rechtstreeks een overeenkomst hebben gesloten, die bijdragen aan het verrichten van de postdienst; een verklaring over de naleving van de arbeidsvoorwaarden met betrekking tot alle personen die betrokken zijn bij het verrichten van de dienst en op elk niveau van de netwerkorganisatie; de contractmodellen die worden gebruikt voor personeel dat behoort tot de verschillende categorieën op elk organisatieniveau.

- 3 De „asymmetrische” informatievereisten zijn daarentegen vereisten die de AGCOM heeft besloten uitsluitend aan Amazon op te leggen wegens de kritieke punten die uit de analyse van de markt voor pakketbezorgdiensten naar voren zijn gekomen.

Zo moet Amazon de AGCOM, naast de hierboven genoemde informatie, de volgende gegevens verstrekken: de gemiddelde prijs die wordt gehanteerd voor detailhandelaren („retailers”) die zich aansluiten bij het logistieke programma van Amazon voor de bezorgdienst (het zogeheten „Fulfillment by Amazon - FBA”); de gemiddelde eenheidsprijs die voor de bezorgdienst wordt betaald aan „Delivery

Service Providers” (DSP); de gemiddelde eenheidsprijs die voor de bezorgdienst wordt betaald aan andere exploitanten van bezorgdiensten.

- 4 Besluit nr. 94/22/CONS van de AGCOM is bij de TAR Lazio met vier afzonderlijke beroepen aangevochten door Associazione Italiana dei Corrieri Aerei Internazionali (A.I.C.A.I.), DHL Express Italy, TNT Global Express, Fedex Express Italy, United Parcel Service Italia, BRT e Federazione Italiana Trasportatori (FEDIT) (hierna gezamenlijk: „andere exploitanten dan Amazon”), en door Amazon Italia Transport, Amazon Italia Logistica en Amazon EU (hierna gezamenlijk: „Amazon”).
- 5 De TAR Lazio heeft de vier afzonderlijke beroepen toegewezen bij vier vonnissen waarin besluit nr. 94/22/CONS van de AGCOM nietig is verklaard. Die toewijzingen heeft hij echter op verschillende gronden gebaseerd. In de drie procedures die waren ingeleid door de andere exploitanten dan Amazon heeft deze rechter in de eerste plaats geoordeeld dat het onderzoek dat de AGCOM voor het vaststellen van het besluit had verricht, gebreken vertoonde. Zo zou de AGCOM informatievereisten hebben ingevoerd in sectoren, B2B („business-to-business”), waarin bij het onderzoek geen problemen aan het licht waren gekomen die regulerende maatregelen rechtvaardigden. In het door Amazon ingeleide geding was de grond voor de toewijzing daarentegen niet het gebrekkige onderzoek – aangezien er in de B2C-sector („business-to-consumer”) wel degelijk problemen aan het licht waren gekomen – maar het vermeende ontbreken van een „zekere” rechtsgrond.
- 6 Met vier afzonderlijke hogere beroepen heeft de AGCOM de voornoemde vonnissen van de TAR Lazio aangevochten bij de Consiglio di Stato, de verwijzende rechter.

Voornaamste argumenten van de partijen in het geding

- 7 In het hoger beroep waarin Amazon tegenpartij is bekritiseert de AGCOM het vonnis van de TAR Lazio voor zover daarin is geoordeeld, ten eerste, dat de AGCOM niet bevoegd is om aan Amazon (symmetrische dan wel asymmetrische) reglementaire verplichtingen op te leggen en, ten tweede, dat in besluit nr. 94/22/CONS niet duidelijk genoeg is vermeld op welke rechtsgrond het besluit om voornoemde informatievereisten op te leggen berust.
- 8 Met betrekking tot verordening nr. 2018/644 betoogt de AGCOM in de eerste plaats dat die verordening niet uitsluitend op aanbieders van grensoverschrijdende pakketbezorgdiensten van toepassing is, maar op aanbieders van pakketbezorgdiensten in het algemeen, met inbegrip van Amazon, aangezien die onderneming voor de bezorging van door derden verkochte goederen gebruik maakt van internationale bezorgnetwerken en de ondernemingen van de Amazon-groep als postbedrijven kunnen worden gekwalificeerd. In de tweede plaats blijft de werkingssfeer van die verordening niet beperkt tot traditionele bedrijfsmodellen, maar strekt deze zich ook uit tot alternatieve bedrijfsmodellen,

waaronder platforms voor elektronische handel. In de derde plaats belet de omstandigheid dat Amazon zich niet bezighoudt met grensoverschrijdende pakketbezorging niet dat de verordening op haar van toepassing is; wanneer de verordening specifiek wilde verwijzen naar (alleen) grensoverschrijdende aanbieders, heeft zij dit immers uitdrukkelijk gedaan (zoals in artikel 5 op het gebied van grensoverschrijdende tarieven, terwijl artikel 4 inzake „Informatieverstrekking” zonder onderscheid geldt voor alle aanbieders van pakketbezorgdiensten). In de vierde plaats heeft de TAR Lazio ten onrechte geoordeeld dat de genoemde verordening geen geldige grondslag kan vormen voor de uitoefening van de regelgevende bevoegdheid van de AGCOM ten aanzien van Amazon, gezien het feit dat zij geen grensoverschrijdende exploitant is. Tot slot is de AGCOM bevoegd om regels op het gebied van regelgevend toezicht vast te stellen, zowel op grond van richtlijn 97/67/EG en wetsbesluit nr. 261/1999 als op grond van verordening nr. 2018/644, die nationale regelgevende instanties in artikel 4, lid 5, uitdrukkelijk de mogelijkheid toekent om informatievereisten op te leggen naast die welke in die verordening zijn bedoeld.

- 9 Met betrekking tot richtlijn 97/67/EG betoogt de AGCOM dat de TAR Lazio die richtlijn onjuist heeft uitgelegd door te oordelen dat zij tot doel heeft „specifieke grensoverschrijdende problemen” op te lossen. De doelstelling en de werkingssfeer van richtlijn 97/67/EG zijn daarentegen aanzienlijk ruimer, aangezien zij tot doel heeft de binnen Europa aangeboden postdiensten voor het bezorgen van brievenpost en pakketten te verbeteren en de rechten van de Europese burgers te harmoniseren met betrekking tot zowel nationale als grensoverschrijdende postdiensten. De AGCOM heeft daarom het recht om reglementaire maatregelen te nemen om de aldus toegewezen taken uit te voeren, waaronder de bevordering van de mededinging en de bescherming van gebruikers van postdiensten. Bovendien is er geen specifieke verplichting om, op straffe van nietigverklaring van het vastgestelde besluit, expliciet vermelden op basis van welke rechtsgrond de bevoegdheid wordt uitgeoefend.
- 10 Met betrekking tot de grondslag van de bij besluit nr. 94/22/CONS uitgeoefende regelgevende bevoegdheid betoogt de AGCOM dat zij rechtmatig heeft gehandeld binnen het kader van de bevoegdheden die haar zijn verleend krachtens richtlijn 97/67/EG en de nationale regeling waarbij die richtlijn in nationaal recht is omgezet (wetsbesluit nr. 261/1999). De bevoegdheden om informatie op te vragen waarover zij als nationale regelgevende instantie beschikt, zijn uitgeoefend op basis van de voornoemde regelingen en verordening nr. 2018/644, waarin deze bevoegdheden vervolgens zijn bevestigd en nader zijn uitgewerkt.
- 11 De taken die de AGCOM zijn opgedragen bij de wet waarbij de richtlijn in nationaal recht is omgezet, zoals de „bevordering van de mededinging”(artikel 2, lid 4, onder d), van wetsbesluit nr. 261/1999), de „analyse van en toezicht op de postmarkt, met name met betrekking tot de prijzen van de diensten” [artikel 2, lid 4, onder g), van wetsbesluit van wetsbesluit nr. 261/1999] en, meer in het algemeen, de „regulering van de postmarkt” [artikel 2, lid 4, onder a), van

wetsbesluit nr. 261/1999], kunnen niet worden uitgevoerd zonder goed en volledig inzicht in de markt.

- 12 Overweging 51 van richtlijn 2008/6/EG preciseert voorts dat de nationale regelgevende instanties voor de postsector „informatie van de marktpartijen [moeten] verzamelen om hun taken doeltreffend te kunnen uitvoeren”.
- 13 In de onderhavige zaak betoogt de AGCOM dat zij een analyse van de markt voor pakketbezorgdiensten heeft verricht, waaruit is gebleken dat het aan transparantie ontbreekt wat betreft de voorwaarden waaronder de bezorgdiensten op nationaal niveau worden aangeboden, en eveneens wat betreft de structuur van het netwerk en de naleving van de arbeidsvoorwaarden van het personeel dat werkzaam is in de verschillende fasen van de verlening van de postdienst.
- 14 In het licht van deze kritieke punten en van de ontwikkeling van de markt voor pakketbezorgdiensten (de groei van de B2C-markt en de verwachte ontwikkeling ervan, de rol van platformen, het zeer grote aantal exploitanten, de verschillende wijzen waarop de onderneming en het werk zijn georganiseerd en die niet overeenkomen met de gebruikelijke schema's van de sector) heeft de AGCOM bijgevolg geoordeeld dat „een hoger niveau van regelgevend toezicht noodzakelijk is voor een doeltreffendere controle van de markt voor pakketbezorging, waarmee regulerende maatregelen ter bevordering van de mededinging kunnen worden vastgesteld en het ontstaan van mededingingsversturende situaties kan worden voorkomen”.
- 15 Het litigieuze besluit is dus gerechtvaardigd aangezien het strekt tot bevordering van de mededinging: de vastgestelde informatievereisten zijn immers bedoeld om het concurrentievermogen te bevorderen door grotere transparantie te bewerkstelligen, wat ten goede komt aan de consumenten en de kleine en middelgrote ondernemingen.
- 16 Volgens de AGCOM heeft de TAR Lazio in zijn vonnis betreffende Amazon vervolgens ten onrechte geoordeeld dat de aanvullende informatievereisten in elk geval zouden moeten dienen om grensoverschrijdende bezorgdiensten te verbeteren, zoals bepaald in verordening nr. 2018/644.
- 17 De AGCOM stelt dat de in het besluit vastgestelde informatievereisten beantwoorden aan de kritieke punten op de binnenlandse markt en de daarmee samenhangende specifieke doelstellingen die zij nastreeft (zorgen voor een voortdurende en nauwkeurige monitoring van alle interne dynamiek van de markt voor pakketbezorging en met name van de factoren die de grootste invloed hebben op het concurrentievermogen van de exploitanten, zoals de prijzen en de arbeidsvoorwaarden). De opvatting van de TAR Lazio dat de bij besluit nr. 94/22/CONS uitgeoefende regelgevende bevoegdheid uitsluitend op verordening nr. 2018/644 berust en dat de „noodzakelijkheid” van de in dat besluit vastgestelde regelgevende maatregelen uitsluitend op basis van die verordening en

de daarin omschreven doelstellingen moet worden beoordeeld, is bijgevolg onjuist, en tevens onlogisch en onredelijk.

- 18 Voorts betoogt de AGCOM dat het bestreden vonnis ook onjuist is voor zover daarin is geoordeeld dat het opleggen van de betrokken informatievereisten in casu niet kan worden gerechtvaardigd door de theorie van de zogeheten impliciete bevoegdheden. Volgens haar vereist een strikte toepassing van het legaliteitsbeginsel weliswaar in het algemeen dat regelgevende bevoegdheden uitdrukkelijk in het primaire recht aan de onafhankelijke autoriteiten zijn toegekend, maar kan de grondslag van die bevoegdheden impliciet worden afgeleid uit wettelijke bepalingen waarin de taken en doelstellingen van die autoriteiten zijn omschreven.
- 19 In de vonnissen die zijn gewezen in de procedures die in eerste aanleg zijn ingeleid door de andere exploitanten dan Amazon, heeft de TAR Lazio niet in twijfel getrokken dat de AGCOM bevoegd is om, in het algemeen, informatievereisten op te leggen aan postbedrijven, maar heeft zij, naast de gebreken van het onderzoek, veeleer de noodzakelijkheid en evenredigheid betwist van de algemene informatievereisten van artikel 1 van besluit nr. 94/22/CONS.
- 20 Desalniettemin voert de AGCOM in haar drie hogere beroepen tegen de voornoemde vonnissen een middel aan dat betrekking heeft op de rechtsgrond van de bevoegdheid die zij heeft uitgeoefend door besluit nr. 94/22/CONS vast te stellen. Dienaangaande betoogt zij dat de TAR Lazio, door uit te gaan van de onjuiste veronderstelling dat verordening nr. 2018/644 de enige rechtsgrond is, bij de beoordeling van de grondslag van de regelgevende maatregel en van de noodzakelijkheid en evenredigheid van de opgelegde informatievereisten, uitsluitend die verordening als referentieparameter heeft genomen en niet tevens, en vooreerst, richtlijn 1997/67/EG (met name artikel 22 bis, dat is ingevoerd bij richtlijn 2008/6/EG) en de nationale regeling waarbij die richtlijn in nationaal recht is omgezet (wetsbesluit nr. 261/99) en overweging 51 van richtlijn 2008/6/EG.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 21 De verwijzende rechter vraagt zich allereerst af of de AGCOM bevoegd is om informatievereisten als die in de onderhavige zaak op te leggen en of die bevoegdheid kan worden uitgebreid, met name tot aanbieders van niet-grensoverschrijdende bezorgdiensten als Amazon.
- 22 Deze twijfels worden gevoed door de omstandigheid dat de AGCOM in de genoemde hogere beroepen aanvoert dat haar bevoegdheden (mede) voortvloeien uit bepaalde „overwegingen” van richtlijn 97/67/EG en verordening nr. 2018/644, alsmede, met name, uit overweging 51 van richtlijn 2008/6/EG. Het feit dat de nadruk wordt gelegd op de „overwegingen” kan het lastig maken om een duidelijke en uitdrukkelijke regel te vinden waarop de uitgeoefende bevoegdheden

kunnen worden gebaseerd. De aangehaalde regeling lijkt op dit punt vaag en niet geheel nauwkeurig.

- 23 De andere besluiten van de AGCOM die zijn vastgesteld in het complexe proces dat uiteindelijk heeft geleid tot de vaststelling van besluit nr. 94/22/CONS, kunnen in dit verband evenmin duidelijkheid verschaffen. Uit een aantal van die besluiten blijkt dat de AGCOM zelfs expliciet heeft uitgesloten dat de bevoegdheid om informatievereisten op te leggen voortvloeit uit verordening nr. 2018/644, terwijl zij in de onderhavige zaak het tegenovergestelde betoogt.
- 24 Een andere kwestie waarover de verwijzende rechter twijfels heeft betreft artikel 9 van richtlijn 97/67/EG. Dit artikel bepaalt dat „[v]oor diensten die buiten de werkingssfeer van de universele dienst vallen, [...] de lidstaten algemene machtigingen [kunnen] instellen, voor zover dit noodzakelijk is om de naleving van de essentiële eisen te waarborgen”.
- 25 De essentiële eisen zijn gedefinieerd in artikel 2, lid 1, punt 19, van de richtlijn, dat als volgt luidt: „essentiële eisen: niet-economische redenen van algemeen belang die een lidstaat ertoe kunnen bewegen voorwaarden inzake het aanbieden van postdiensten op te leggen. Deze redenen zijn het vertrouwelijke karakter van de brievenpost, de veiligheid van het functioneren van het netwerk op het gebied van het vervoer van gevaarlijke stoffen, de naleving van arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden en regelingen voor sociale zekerheid die in wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen zijn vastgelegd en/of via collectieve onderhandelingen tussen de nationale partners zijn overeengekomen, in overeenstemming met het communautaire en het nationale recht, en, in gerechtvaardigde gevallen, de bescherming van gegevens, de bescherming van het milieu en de ruimtelijke ordening. Gegevensbescherming kan bestaan uit de bescherming van persoonsgegevens, het vertrouwelijke karakter van informatie die wordt doorgegeven en/of opgeslagen, alsmede de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.”
- 26 Terwijl met betrekking tot Amazon de vraag aan de orde is of de AGCOM überhaupt een rechtsgrondslag heeft om op te treden, is het met betrekking tot de andere exploitanten die partij zijn bij de overige beroepen veeleer de vraag hoe ver de AGCOM mag gaan bij het opleggen van informatievereisten. In wezen moet worden verduidelijkt of de door de AGCOM opgelegde vereisten kunnen worden gerechtvaardigd door een van de in artikel 2, [lid 1,] punt 19, van richtlijn 97/67/EG genoemde essentiële eisen en of zij evenredig zijn, aangezien de nagestreefde doelstellingen daarmee kunnen worden bereikt, en of deze doelstellingen niet door beperktere vereisten kunnen worden bereikt.
- 27 Met betrekking tot dit laatste aspect zij eraan herinnerd dat artikel 14 bis van wetsbesluit nr. 261/1999, waarbij artikel 22 bis van richtlijn 97/67/EG in nationaal recht is omgezet, heeft voorzien in een specifieke informatiemacht die individueel kan worden uitgeoefend en in elk geval in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel. De AGCOM kan bij exploitanten informatie opvragen

om de haar opgedragen taken doeltreffend te kunnen vervullen, en wel bij elk van de exploitanten wier activiteiten van belang worden geacht voor de concrete uitoefening van de taken die haar specifiek door de Europese en nationale wetgever zijn opgedragen, en op basis van relevante gronden en met specifieke verzoeken.

- 28 Volgens de verwijzende rechter is niet duidelijk of de voornoemde regelingen tevens de mogelijkheid bieden om algemene informatievereisten op te leggen, en of zij de rechtsgrond kunnen vormen voor de verrichting van de genoemde taken.

WERKDOCUMENT